

1a categoria

UN DIA QUALSEVOL

<<A vegades, el món dels vius es barreja amb el dels morts>>.

Era un dia qualsevol de castanyada, en què alguns menjaven castanyes i altres s'acostaven als cementiris per honorar els seus morts mentre es creuaven amb una infinitat de disfresses terrorífiques. De sobte una persona jove anomenada Otger Fonts, va caure entrebancant-se amb la vorera d'una carretera poc transitada, mentre, en aquell precís moment, passava un cotxe a gran velocitat. Era un imprudent embriac, que no hauria de conduir cap vehicle. El jove personatge no s'havia adonat, que potser aquell podria ser l'últim dia de la seva vida, però l'home embriac va fer un cop de volant salvant, així, aquella persona.

Dos mesos després, Otger Fonts, estava sol a casa perquè les seves filles havien anat a l'institut. En la solitud de la seva llar, va encendre el televisor, mentre feia una mica de feina. De sobte va sentir un soroll a fora de la seva casa. Va anar a mirar, però no va trobar res; quatre minuts després va tornar a sentir el mateix soroll, però no va anar a mirar perquè pensava que eren els nens de sempre fent entremaliadures fora de casa seva. Pum, Pum, Pum!! Ara sí que no era el mateix soroll, i a més a més els nens estaven cridant d'agonia mentre la finestra més propera a l'accident es va embrutar de sang. Com que el jove Otger no tenia armes a casa, no podria defensar-se i aquell pensament el va trasbalsar, fins que va adonar-se que a la bodega hi tenia un

petit fusell de caça. No era gran cosa, però era suficient. Unes dues hores després de l'accident, el jove Otger Fonts, aterrit per l'accident es va quedar a casa fins que es va adonar que havia d'anar a buscar a les seves filles. Llavors, rifle en mà va conduir fins a l'institut de les noies. Otger va dir a les seves filles que anessin cap al cotxe sense entretenir-se. I havent-se refet una mica de l'ensurt inicial, va anar a comissaria a denunciar l'assassinat. Truca a la porta, toc, toc, toc. Ningú contesta, fet bastant estrany, perquè en aquella ciutat hi havia molta gent. Un o dos minuts després va tornar a picar a la porta. Toc, toc, toc! Però aquesta vegada amb més força, fent que la porta s'obris sola, però no va trobar res. Res de res, però van veure un petit rastre de sang. Llavors van seguir aquell rastre, fins a adonar-se que tots els policies i persones d'aquella propietat estaven morts. Tots els cossos estaven en un armari, una mica amagat. Van mirar a terra i van trobar una frase escrita amb sang, on deia: "Soc aquell que mata per gust, soc aquell que quasi mata algú"

Llavors va tenir un petit "flashback" de fa dos mesos. Com que no hi havia comissaria perquè estaven tots morts, va anar a una altra ciutat. Concretament, la del costat. En aquella, sí que hi havia comissaria. Llavors, va anar a denunciar tots els assassinats, però ningú s'ho creia. Després d'una estona els policies s'ho van prendre una mica més de debò i tots van anar cap a la ciutat. Però quan van arribar amb el camió de policia l'assassí va saltar d'un edifici per matar a tots, mentre els policies ben entrenats fiquen una mica de pressió, perquè l'assassí no els matés. Van anar corrent, mentre un a un morien víctimes d'aquell tipus de zombi humà. En un acte de valor, amb el rifle que tenia va disparar a aquell monstre. Llavors mentre el psicòpata s'estava dessagnant pel tir del jove Otger, de sobte van pensar que anar-se'n d'aquell lloc seria la millor opció. Van sentir un petit soroll que sonava sota el llit on eren amagats. Mirant aquell artefacte

estrany a més no poder, pensaven que era un objecte extraterrestre, però no, perquè era una arma bastant potent. Era estrany que una persona tingués allò sota el seu llit. Però n'era igual el motiu, perquè era el just i necessari per matar a aquella cosa. Una vegada preparats, van anar corrent per matar a l'assassí. PUM!! Van disparar una vegada, després una altra. Però el psicòpata seguia viu! Llavors, amb l'última bala van tornar a disparar. Aquesta vegada va matar a l'assassí. Una vegada mort, li van treure la màscara, i es va adonar que era l'home embriac que quasi el va matar en un dia qualsevol. Les casualitats... No existeixen.

-Eudald Llorens Carmona

1 ESO-E